

hævdvundne eller lovbestemte Rettigheder der, saasom Bymændene og Vejvæsenet. Det har jeg meget godt set, at det kan hænde; men vi have ikke turdet gaa saa vidt at afskære de Rettigheder, som paa den Maade kunne være erhvervede. Det kan nok være, at man, naar man vil gaa til den yderste Konsekvens af det, som ligger i vor § 2, nemlig at hvad der tages bort der, skader mere, end hvad der tages bort længere ude, vil det føre til, at man ogsaa burde udstrække Forbudet til Vejvæsenet, Byerne og overhovedet til alle og enhver ligesom nu paa Forstranden. Men paa den anden Side maa det jo indrømmes, at der er en ganske særlig Grund, som fører til at opretholde dette Forbud over for Ejeren eller Brugeren, mens man dog tillader de andre hævdvundne Rettigheders fri Udøvelse, og det er dette, at det er Ejeren eller Brugeren, som er Herre over, om han vil have Forbudet nedlagt eller ikke; det er noget, hverken Byerne eller Vejvæsenet have noget som helst med at gøre; de kunne ikke fordrø Forbudet nedlagt og ikke forhindre, at det nedlægges; men Ejeren har det i sin Haand. Derfor kan man ramme ham med denne Pønålvirkning, om jeg saa maa sige, og derfor vil den forhaabentlig virke, som jeg mener, den skulde, til, at han tænker sig alvorlig om, inden han gør det. Denne Betragtning gælder med Hensyn til at forbyde *Ejeren* det, men den gælder ikke over for Vejvæsenet og Byerne.

Til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (S. Olsen) vil jeg endnu kun sige, at naar han med Hensyn til § 2 i Slutningen mente, at Udtrykket „den udyrkede og for Græsvekst blottede Strandbred“ kunde føre til, at Ejeren fik for megen Raadighed over den Strandbred, som var bevokset med Græs, saa have vi jo hentet dette Udtryk fra Fiskeriloven; det er det Udtryk, denne Lov bruger som Betegnelse for Strandbredden; det er ikke let at definere det, man derved forstaar. For øvrigt er der næppe Tvivl om, at de Strækninger, som lægges til Landet ved, at der opvokser Grøde navnlig i Fjorde, tilhøre ikke den tilstødende Lodsejer, det er Statsejendom, og jeg tror heller ikke, at det nogen Sinde fra Statens Side er blevet anerkendt, at det var den tilstødende Lodsejers. Jeg har f. Eks. en Gang haft Lejlighed til i Anledning af en Proces at beskæftige mig med Forholdene oppe i Hanherrederne ved Bygholms Vejle, og jeg véd, at der gik man ud fra som givet, at det Land, som voksede til paa

Grund af Inddæmningsforetagendet der, ikke blot inden for Landdæmningen, men ved Siden af den, var ikke den tilstødende Lodsejers, men derimod Statens, og at derfor Staten kunde give det til den, som foretog Inddæmningen. Det er ogsaa et Spørgsmaal, som har været Genstand for megen Behandling i Forbindelse med denne Sag tidligere, men dette Synspunkt er blevet hævdet fra alle Sider, ogsaa af Indenrigsministeren. — Ja, hermed tror jeg at have udtalt mig tilstrækkelig om de faldne Udtalelser. Jeg skal slutte med at udtale en Tak for den forholdsvis venlige Modtagelse, Forslaget har faaet, og et Haab om, at vi i alt Fald maa faa noget ud deraf til Gavn for dem, som vi ønske at gavne, og uden Skade for det, som vi ogsaa vilde værne, nemlig vort Lands Bestaaen.

Landbrugsministeren (A. Hage): Jeg vil blot i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser om Vigtigheden af at kunne bestemme den daglige Vandstandslinie gøre opmærksom paa, at foruden de Udtalelser af tidligere Politikere eller tidligere Indenrigsministre — var det vist — som han nævnte, eksisterer der en Skrivelse fra Marineministeriet af 27de Februar 1897, som forklarer, at Midtlinien er den, der ligger midt mellem det Punkt, hvortil Vandet ved dagligt Højvande stiger, og det Punkt, hvortil Vandet ved dagligt Lavvande falder. Det kan have sin Betydning at faa det slaaet fast, og jeg tror, at denne Bestemmelse vil kunne bruges i Praksis. Jeg skal saa kun lige over for den ærede Ordfører bemærke, da han var saa elskværdig at paakalde min Humanitet, at den skal heller ikke fornægte sig over for dette Tilfælde, men jeg tror over for et Spørgsmaal af saa indgribende Betydning som dette ikke at kunne gaa med til en ret radikal Forandring, medmindre jeg virkelig bliver overbevist om, at vore Kysters Sikring ikke udsættes for Fare i væsentlig Grad ved denne Forandring. Den ærede Ordfører indrømmede ogsaa, at jeg havde en vis formel Ret til at forlange Beviset fra ham som Forslagsstiller, medens han dog antydede, at jeg maaske kunde undersøge disse Forhold. Dertil maa jeg bemærke, at jeg i min Stilling ikke har haft Lejlighed til at beskæftige mig med dette Spørgsmaal, og jeg maatte ganske sikkert kræve en overordentlig grundig, jeg vil sige videnskabelig Undersøgelse af, hvad vore Kysters Sikring fordrer, og hvilke Følger det kunde have for dem, at der bliver indført saa